



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **VEGA Reality s.r.o.**, IČO 28166892  
sídlem Polská 1349/30, Praha 2  
zastoupená advokátem JUDr. Janem Lukešem, Ph.D.  
sídlem Hybernská 20, Praha 1

proti  
žalovanému: **A. P.**, narozený dne xxx  
bytem Xxx, Xxx, Xxx  
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Holubem  
sídlem Kaprova 40/12, Praha 1

**o zaplacení částky 108 236,45 Kč s příslušenstvím**

o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. listopadu 2020,  
č. j. 22 C 10/2017-169

**takto:**

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce **13 939 Kč** k rukám advokáta JUDr. Jana Lukeše, Ph.D., do tří dnů od právní moci rozsudku.

**Odůvodnění:**

1. V záhlaví uvedeným rozhodnutím soud I. stupně ve výroku I. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 108 236,45 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 14.752,58 Kč od 21.2.2014 do zaplacení, z částky 21.000 Kč od 21.3.2014 do zaplacení, z částky 21.000 Kč od 11.4.2014 do zaplacení, z částky 21.000 Kč od 11.5.2014 do zaplacení, z částky 21.000 Kč od 11.6.2014 do zaplacení, z částky 9.483,87 Kč od 11.7.2014 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku a ve výroku II. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 47 229,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
2. Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobkyně domáhala na žalovaném zaplacení v bodě 1. uvedené částky z titulu dlužného nájemného s odůvodněním, že mezi účastníky byla dne 27. 11. 2012 uzavřena nájemní smlouva, jejímž předmětem byl byt č. xx ve xx. podlaží na adrese Xxx, xxx, na dobu určitou od 1. 12. 2012 do 30. 11. 2013, která byla následně prodloužena dodatkem č. 1 do dne 30. 11. 2014. Měsíční nájemné bylo stanoveno ve výši 21 000 Kč (nájemné za byt ve výši 20 500 Kč, nájemné za vybavení ve výši 500 Kč) a záloha za služby činila 3 500 Kč, vše se splatností k prvnímu dni měsíce, za který se nájem či zálohy hradí. Depozit uhrazený žalovaným činil 24 500 Kč. Žalovaný se dostal do prodlení s platbami nájemného za měsíce leden až květen 2014 a službami vyúčtovanými za rok 2012, načež došlo ze strany žalobce k výpovědi bez výpovědní doby ze dne 20. 6. 2014 (doručena žalovanému dne 2. 7. 2014), předtím byl žalovaný dopisem doručeným dne 6. 6. 2014 vyzván k úhradě dlužné částky v celkové výši 122 631,81 Kč. Žalobce převzal byt bez účasti žalovaného, který se již v bytě nezdržoval, dne 14. 7. 2014. Do tohoto dne tak požaduje dlužné nájemné za měsíc červenec, a to v poměrné výši 9 483,87 Kč. Celkové dlužné nájemné za měsíce leden až červenec 2014 činilo 135 483,87 Kč, žalobce jej понížil o složený depozit, přičemž dlužná platba za leden činila pouze 18 252,58 Kč. Depozit byl započten na dlužné nájemné za leden 2014 a ve zbývající výši 6 247,42 Kč na část nájemného za únor 2014. Dlužné platby za služby pak činili celkovou částku ve výši 28 134,55 Kč.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že sporuje samotné ukončení nájemního vztahu, dlužné nájemné a další platby. K ukončení nájmu došlo dohodou stran k začátku června 2014, což dojednal s pracovníci žalobkyně včetně způsobu předání bytu. Vyúčtování služeb žalovanému nebylo k dispozici do dne ústního jednání. Žalobkyni uhradil depozit ve výši rovnající se třem nájůmům, tedy v částce vyšší, než jak uvádí žalobkyně. Dále se vymezil vůči obsahu nájemní smlouvy ve všech ujednáních, vyjma samotné skutečnosti, že nájemní vztah mezi účastníky vznikl. Tvzení žalobkyně se nezakládají na pravdě a jednání žalobkyně odporuje dobrým mravům. Navrhl žalobu zamítnout.
4. S ohledem na to, že jde o věc s cizím prvkem, neboť žalovaný je občan Itálie s domicilem v Itálii, posuzoval soud I. stupně nejprve, zda má k projednání věci mezinárodní příslušnost. Mezinárodní příslušnost soud dovodil na základě čl. 24 odst. 1 Nařízení evropského parlamentu a rady č. 1215/2012, tedy na základě toho, že pro řízení, jejichž předmětem jsou věcná práva k nemovitostem a nájem nemovitostí, jsou příslušné soudy členského státu, v němž se nemovitost nachází, přičemž předmětná nemovitost se nachází na území České republiky a v obvodu soudu I. stupně.
5. Usnesením soudu I. stupně ze dne 7. 10. 2020 ze dne 11. 11. 2020 došlo k vyloučení části věci ohledně návrhu žalobkyně na zaplacení dlužných úhrad za služby vzniklé v souvislosti s nájmem předmětného bytu k samostatnému řízení.
6. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu (podrobně uvedeného v odstavcích na straně 5.-6. napadeného rozhodnutí), že dne 27. 11. 2012 byla mezi účastníky uzavřena nájemní

smlouva o nájmu bytu č. xx ve xx. podlaží na adrese Xxx, xxx, který je ve vlastnictví žalobkyně, na dobu určitou od 1. 12. 2012 do 30. 11. 2013. Předmětná nájemní smlouva byla následně prodloužena dodatkem do 30. 11. 2014. Předmět nájmu byl výše uvedený byt, přičemž nájemné bylo sjednáno ve výši 21 000 Kč měsíčně (tato částka sestává z nájemného bytu ve výši 20 500 Kč a nábytku ve výši 500 Kč). Splatnost nájemného byla sjednána vždy měsíčně předem k 1. dni daného měsíce a depozit ve výši 24 500 Kč se splatností do 1. 12. 2012. Nájemné bylo žalovanému vyúčtováno fakturami znějícími vždy na částku 21 000 Kč se splatností za měsíc leden ke dni 10. 1. 2014, za měsíc únor ke dni 20. 2. 2014, za měsíc březen ke dni 20. 3. 2014, za měsíc duben ke dni 10. 4. 2014, za měsíc květen ke dni 10. 5. 2014, za měsíc červen ke dni 10. 5. 2014 a za měsíc července ke dni 10. 7. 2014. Žalovaný však nájemné za měsíce neuhradil, a to ani poté, co jej žalobkyně vyzvala k zaplacení, načež nájemní smlouvu žalovanému vypověděla. Výpověď ze dne 20. 6. 2014 byla odůvodněna prodlením s placením nájemného a zálohových plateb, tedy porušením nájemní smlouvy. Žalovaný však ani po ukončení smluvního nájemního vztahu neuhradil dlužné nájemné a s ohledem na to mu tak byla zaslána předžalobní výzva ze dne 12. 5. 2016.

7. Soud I. stupně poté uzavřel, že mezi účastníky byla uzavřena nájemní smlouva dle ust. § 685 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2012, dále jen „obč. zák.“. Podle ust. § 685 odst. 1 obč. zák. tohoto zákona nájem bytu vzniká nájemní smlouvou, kterou pronajímatel přenechává nájemci za nájemné byt do užívání, a to na dobu určitou nebo bez určení doby užívání.
8. Nájemní vztah a povinnosti z něj plynoucí nejsou vázány na skutečnost, zda se žalovaný rozhodl, že v určitou chvíli nebude již dále byt ke své potřebě využívat. K ukončení nájemní smlouvy došlo výpovědí ze strany žalobkyně podle ust. § 2291 ve spojení s ust. § 3074 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“, když žalovaný nehradil více než 3 měsíce po sobě jdoucí nájemné, což nadto ani nesporeoval. Sjednanou kauci ve výši 24 500 Kč žalobkyně na dlužné nájemné započítala.
9. Proto žalobě na dlužné nájemné, a to včetně příslušenství v podobě zákonného úroku z prodlení podle ust. § 1970 o. z.
10. Výrok o náhradě nákladů řízení pak soud I. stupně odůvodnil ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“
11. Proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání žalovaný, které odůvodnil tak, že navrhuje doplnění dokazování o přehled všech plateb od žalovaného přijatých žalobkyní ve spojitosti s předmětným nájemním vztahem, tedy vyzvat žalobkyni s řádným poučením o unesení důkazního břemene k jejich předložení, výslech pracovnice žalobkyně, která se žalovaným dojednala ukončení předmětného nájemního vztahu, jejíž jméno si nepamatuje, originál nájemní smlouvy ze dne 27.11.2012, včetně originálu dodatku ze dne 13.11.2013, originál vyúčtování služeb za rok 2014, včetně originálu dokladu o jeho doručení žalovanému, všechny faktury od všech poskytovatelů médií a služeb za rok 2014, které byly podkladem k vypracování vyúčtování a vysvětlením výpočtu částky nedoplatku z vyúčtování za rok 2014, včetně konkrétních výpočtů jednotlivých položek a předložením důkazu o kauzalitě s konkrétní fakturou od konkrétního poskytovatele vyúčtované služby nebo média.
12. Žalobkyně doposud ani v části neunesla důkazní břemeno, že by jí žalovaný něčeho dlužil. Žalovaný tak nadále nesouhlasí s podanou žalobou z důvodů právních, věcných i logických. Všechny tvrzení v žalobě obsažená se buďto nezakládají na pravdě, nebo jsou ve vztahu k trvání nájemního vztahu mezi účastníky nadepsanému soudu ze strany žalobkyně vyloženy účelově s cílem domoci se neoprávněného plnění ze strany žalovaného. Jednání žalobkyně tak odporuje i dobrým mravům.
13. Dále uvedl, že vyúčtování nedoplatku služeb ve výši 28 134,55 Kč za rok 2014 mu doposud

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

nebylo doručeno, ač se tak mělo stát do 30.4.2015 podle ust. § 7 zákona č. 67/2013 Sb. a žalobkyně je tak povinna zaplatit žalovanému pokutu podle ust. § 13 zákona č. 67/2013 Sb. za každý den prodlení ve výši 50 Kč, tedy za období od 1.5.2015 do 30.8.2021 za 2313 dnů celkem 115 650 Kč. Nicméně započítává pokutu až od 31.8.2018, tedy ve výši 54 750 Kč, která byla splatná doručením výzvy ze dne 2.12.2020 žalobkyni, kterou započítává proti pohledávce žalobkyně 108 236,45 Kč a tím zaniká i žalovaná pohledávka co do výše 54 750 Kč.

14. Zároveň uvedl námitky proti způsobu vyúčtování, zejména proto, že se v bytě nezdržoval, z toho důvodu tedy nemohl reálně využít služby ve vyúčtovaném rozsahu a objektivně tyto služby nemohl spotřebovat.
15. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí tak, aby co do částky 54 750 Kč řízení zastavil a ve zbylé části žalobu zamítl.
16. Žalobkyně se k odvolání vyjádřila tak, že se plně ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně a shledává rozhodnutí soudu prvního stupně po skutkové, procesní i právní stránce za zcela bezesbytku správné.
17. K námitce započtení uvedla, že žalovanému bylo vyúčtování již doručeno nejpozději společně s žalobou podanou dne 21.10.2016 v řízení u nadepsaného soudu sp. zn. 22 C 10/2017, respektive bylo žalovanému doručeno po vydání usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.12.2016, č. j. 30 Nd 369/2016-3, kterým bylo rozhodnuto o příslušnosti soudu I. stupně k projednání žaloby. Podle ust. § 570 o. z. právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde. Za dojití je třeba dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu považovat to, že se projev vůle dostane do dispoziční sféry adresáta. Písemnost se ocitne ve sféře dispozice druhého účastníka tím, že získá možnost seznámit se s jejím obsahem. Adresát se tedy s projevem vůle fakticky seznámit nemusí, nýbrž postačí, že se s ním seznámit mohl. Rozhodující je, aby měl – objektivně vzato – možnost obsah písemnosti poznat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.1.2008, č.j. 29 Odo 805/2006). Bez ohledu na to, zda žaloba byla soudem doručena žalovanému včetně jejích příloh (vyúčtování služeb a faktura k úhradě nedoplatku č. vf815007 ze dne 2.4.2015 byly přílohou č. 10 žaloby) či bez nich, je nepochybné, že se vyúčtování nejpozději tímto okamžikem dostalo do sféry dispozice žalovaného a v souladu s ust. § 570 o. z. bylo žalovanému doručeno.
18. Vzhledem k těmto skutečnostem je nepochybné, že žalovaným uplatněné námitky nebyly podány ve lhůtě dle ust. § 8 odst. 2 zák. č. 67/2013, kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty („zák. o službách“), protože žalovanému bylo vyúčtování doručeno společně se žalobou v roce 2017.
19. Dále se žalobkyně vyjádřila nesouhlasně k jednotlivým námitkám ke způsobu vyúčtování žalovaným.
20. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
21. Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná a pro rozhodnutí o věci samé plně postačující skutková zjištění. Skutkový stav také nedoznal podstatných změn ani v odvolacím řízení.
22. Zjištěný skutkový stav posuzoval soud I. stupně pak také podle odpovídající hmotněprávní úpravy.
23. Soud I. stupně také nepochybil při posouzení svojí pravomoci.
24. Na jeho odůvodnění (zejména bod 8. - 11.) pak z důvodu hospodárnosti lze odkázat (ust. § 6 o. s. ř.).

25. K odvolacím námitkám žalovaného je třeba zdůraznit, že podle ust. § 118a odst. 1 o. s. ř. ukázeli se v průběhu jednání, že účastník nevylicil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.
26. Podle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrhne důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.
27. Pokud soud I. stupně postupoval podle tohoto ustanovení, postupoval tak v souladu se zákonem, a i se základními principy občanského soudního řízení, v němž musí být zajištěna spravedlivá ochrana soukromých práv a oprávněných zájmů účastníků, jakož i výchova k dodržování smluv a zákonů, k čestnému plnění povinností a k úctě k právům jiných osob (ust. § 1 o. s. ř.), soudy musí poskytovat účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech (ust. § 5 o. s. ř.) a postupovat předvídatelně a v součinnosti s účastníky řízení tak, aby ochrana práv byla rychlá a účinná a aby skutečnosti, které jsou mezi účastníky sporné, byly podle míry jejich účasti spolehlivě zjištěny (ust. § 6 o. s. ř.).
28. Žalovaný byl soudem I. stupně řádně vyzván v souladu s ust. § 118a o.s.ř., aby ohledně jeho obrany specifikoval, jaké části nájemní smlouvy rozporuje, aby navrhl důkazy, že k ukončení nájemního vztahu mělo dojít dříve, než jak uvádí žalobkyně, jakož i o tom, že měl žalobkyni uhradit depozit ve vyšší částce, než tvrdí žalobkyně a než vyplývá z nájemní smlouvy. Žádná tvrzení však žalovaný nedoplnil a ani nenavrhne konkrétní důkazy, natož aby nějaký důkaz předložil soudu.
29. Návrh žalovaného na provedení důkazu výsledkem neznámé osoby, která měla doložit, že závazkový nájemní vztah mezi účastníky byl ukončen dříve než výpovědí ze strany žalobce, soud I. stupně s ohledem na neurčitost označení osoby zamítl, když sám žalovaný ani netvrdil konkrétní obsah jakékoli dohody.
30. Z ustálené judikatury přitom plyne, že opakované poučení o neunesení břemene tvrzení (nebo důkazního břemene) ze strany účastníka poté, co byly provedeny veškeré účastníkem navrhované důkazní prostředky ohledně sporné skutečnosti, je možné (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2604/2009, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4260/2015). Smyslem této judikatury však není ukotvení pravidelné a opakované poučovací povinnosti ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř., je-li ze zákona zřejmé, že poučení podle ust. § 118a odst. 1-3 o. s. ř. se v zásadě má uskutečnit pouze jednou, v souvislosti s nastolením tzv. koncentrace řízení.
31. Jiný výklad by ve svých důsledcích vedl k narušení principu koncentrace, k němuž má pravidelně dojít v souvislosti se skončením prvního rokování, při němž sporná skutečnost byla ze strany soudu s účastníkem probírána (srov. s § 118b odst. 1, § 114c odst. 5 o. s. ř.), protože soud by musel poučení podle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. vždy poskytnout znovu i těsně před vynesením rozhodnutí ve věci samé, jestliže účastník na předchozí poučení zareagoval označením dalších důkazních prostředků, které soud následně provedl. Takový postup by však mohl vést až k zacyklení civilního sporu pro potřebu stále nového a nového poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2021, sp. zn. 20 Cdo 1290/2021).
32. Pro úplnost je třeba uvést, že žalovaný neunesl ani břemeno tvrzení, když neuváděl žádné konkrétní skutečnosti o obsahu „jiné“ nájemní smlouvy, placení kauce i nájemného a ukončení nájmu. Přitom břemeno tvrzení a důkazní břemeno stíhalo v těchto případech žalovaného, nikoli žalobkyni, jak se mylně domnívá žalovaný. Žalobkyně svá tvrzení provedenými důkazy prokázala, jak správně dovodil soud I. stupně.

33. Na žalobci pak, pokud chtěl žalobní tvrzení vyvrátit, bylo, aby tvrdil konkrétní data a konkrétní částky, které žalobkyni zaplatil a k tomu předložil důkazy o zaplacení (výpis ze svého účtu, pokladní doklady apod.). To však žalovaný doposud neučinil.
34. Totéž se samozřejmě týká i tvrzeného jiného znění nájemní smlouvy, když žalovaný doposud neuvedl jediné konkrétní ustanovení, které mělo být v jiném znění a jaké konkrétní znění podle něj v ní bylo.
35. Ohledně námitky započtení je pak zapotřebí uvést, že ustanovení § 98 o. s. ř. určuje, za jakých podmínek se považuje námitka započtení uplatněná v řízení žalovanou za vzájemnou žalobu a kdy jde jen o obranu proti žalobě (srov. shodně Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. I. vydání. Praha. C. H. Beck, 2009, 639 s.). Jestliže započtená pohledávka nepřevyšuje pohledávku uplatněnou žalobou, posuzuje se započtení jen jako obrana žalovaného proti žalobě. Z ust. § 216 odst. 1 ve spojení s § 97 odst. 1 o. s. ř. pak vyplývá, že v tzv. sporném řízení, v němž je odvolací řízení založeno na principu neúplné apelace (srov. ust. § 213 odst. 5 ve spojení s § 205a a § 211a o. s. ř.), nemůže žalovaný za odvolacího řízení uplatnit svá práva proti žalobkyni vzájemnou žalobou.
36. Námitku započtení však v odvolacím řízení uplatnit může; její podstatou je hmotněprávní úkon-započtení vzájemné pohledávky proti pohledávce uplatněné žalobou, jehož uplatnění zákon nekoncentruje do určitého stádia řízení před soudem a jehož důsledkem (je-li učiněn platně) je zánik vzájemných pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí, a k okamžiku, kdy se setkaly svou splatností. Vyloučení aplikace ust. § 98 o. s. ř. v odvolacím řízení tedy znamená, že námitku započtení může odvolací soud považovat jen jako obranu proti žalobě (s tím, že při posouzení její důvodnosti nesmí přihlížet k nepřipustně uplatněným novým skutečnostem a důkazům), a nikoliv za vzájemnou žalobu, i kdyby v námitce žalovaný navrhoval, aby mu bylo přisouzeno více, než co požadovala žalobkyně (srov. shodně Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. I. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 1738 s.). Zbývá dodat, že žalovaný může svůj kompenzační projev uplatnit vůči soudu též jen eventuálně, tj. pro případ, že jeho jiná obrana nebude shledána důvodnou, tak jak učinil žalovaný v projednávané věci (srov. shodně Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. I. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 639 s.).
37. Nové tvrzení o vzniku pohledávky žalovaného je především uplatněno v rozporu s koncentrační zásadou podle ust. § 119a ve spojení s ust. § 205a odst. 1 o. s. ř., když žalovaný existenci žádné pohledávky z titulu pozdního vyúčtování žalobkyni před soudem I. stupně neuváděl.
38. Navíc existence pohledávky z vyúčtování, včetně doručení vyúčtování žalovanému a jeho náležitostí, je mezi účastníky sporná a je předmětem samostatného řízení před soudem I. stupně.
39. Podle ust. § 1987 odst. 2 o. z. k započtení nejsou způsobilé ani pohledávky neurčité, ale ani pohledávky nejisté. Lze-li očekávat, že by vznesená námitka započtení s ohledem na obtížnost zkoumání existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nemožnost započtení pohledávky pro nejistotu a neurčitost (srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 20 Cdo 4713/2018).
40. Za nejistou či neurčitou nelze pohledávku považovat pouze proto, že ji dlužník neuznává (odmítá uhradit) nebo že je sporná (nejednoznačná) její právní kvalifikace; musí zde být objektivní nejistota, zda pohledávka vznikla a z jakého důvodu, popř. zda je splatná, kdo je jejím věřitelem či dlužníkem, jaká je její výše apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 26 Cdo 4795/2017, uveřejněný pod číslem 23/2020 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

- 41.S ohledem na smysl a účel § 1987 odst. 2 o. z. je pak zásadně nutné míru nejistoty ohledně aktivní pohledávky posuzovat relativně, ve vztahu k pohledávce pasivní; za nejistou či neurčitou lze aktivní pohledávku považovat zpravidla toliko tehdy, je-li míra nejistoty ohledně ní vyšší, než je tomu v případě pasivní pohledávky (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020). V této souvislosti bude namíste zohlednit i námitky žalobkyně vznesené vůči uplatněným pohledávkám.
- 42.V souzené věci pohledávka uplatněná žalovaným k započtení je nejistá ve vztahu k pohledávce uplatněné žalobkyní a tato míra nejistoty ohledně ní je nepoměrně vyšší, než je tomu v případě pohledávky žalobkyně.
- 43.Zkoumání existence a výše započítávané pohledávky by nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou a je tak možné konstatovat nemožnost započtení pohledávky pro nejistotu a neurčitost. Proto odvolací soud k této námitce započtení nepřihlédl.
- 44.Odvolací soud tedy z výše uvedených důvodů podle ust. § 219 o. s. ř. napadené rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné, včetně výroku o nákladech řízení, potvrdil.
- 45.O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal v odvolacím řízení plně úspěšné žalobkyni odměnu za sepis vyjádření a za účast na ústním jednání dne 16. 11. 2021 podle ust. § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve výši 5 460 Kč a dvakrát náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky a DPH ve výši 2 419 Kč, celkem 13 939 Kč.
- 46.Náklady řízení pak přiznal na zákonné platební místo podle ust. 149 odst. 1 o. s. ř. a v obecné parčí lhůtě podle ust. § 160 odst. 1 věta první o. s. ř. (výrok II.).

#### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí do výroku II. o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Jan Klášterka v. r.  
předseda senátu